

Moeder

Er waren altijd twee soorten mensen: wij en de rest van de wereld.
Wij waren leuk en bijzonder.
Heel close en artistiek.
Heel apart en opvallend: een soort raspaardjes, zal ik maar zeggen.
Wij konden alles, en altijd beter dan de rest van de wereld.
Wij waren de koningen en koninginnen temidden van het gewone voetvolk.

De rest van de wereld was het gewone voetvolk.

Ik vond het altijd vreselijk om mensen tegen te komen die eigenlijk best wel bijzonder en artistiek waren. Die ondermijnden mijn zelfbeeld. Daarom kon ik ze niet uitstaan, laat staan met ze opschieten.

We wilden erg graag geloven dat wij koninginnen en koningen waren. En dat de rest van de wereld niet wist dat wij zulke fantastische mensen waren, werd ruimschoots weggeredeneerd. Of wel: de wereld wist het wel, maar ze liet dat niet merken omdat ze zo jaloers op ons was.

Wij hadden nooit zo in de gaten dat we alleen dan koningen en koninginnen waren, als er toeschouwers bij waren.

Wat er achter gesloten gordijnen - hoewel, we hadden nooit gordijnen die dicht konden - of deuren gebeurde, was alleen bestemd voor onze ogen en oren, maar niet voor ons verstand. Je moest daar niet over na denken. Dat, als er planten door een raam gegooid werden, de straat dat ook wel kon zien, zagen we niet vanwege onze joekels van oogkleppen. En dat de hele buurt er waarschijnlijk schande van sprak dat we van onze buurvrouw maandelijks tweeduizend gulden leenden, daar dachten we gemakshalve ook maar niet te diep over na.

"Mevrouw Barten, kan mijn moeder vijftig gulden lenen?" vroegen wij dan net iets te duidelijk. We verstopten onze schaamte achter ons harnas van hoogmoed: 'wij zijn immers beter dan u, dus kunt u niks raars van ons denken, ook al komen we u voor de zoveelste keer deze maand om geld vragen, en ook al kan ik op het lijstje dat u bijhoudt zien, dat het bedrag deze maand alweer is opgelopen tot zeventienhonderd gulden.

Natuurlijk hield de bakker het ook niet voor zichzelf dat onze familie al haar maandelijks boodschappen bij hem deed omdat hij de enige was die ons nog krediet gaf. Het zaterdagse boodschappenbriefje bevatte zo'n beetje het gehele assortiment van het bakkerswinkeltje, van een pond roomboterkoekjes, een paar broden tot flessen sinas en chocomel, en misschien een paar repen chocolade voor op brood.

Natuurlijk betaalden we het heus wel, aan het eind van de maand.

"Ga jij even de rekening bij de bakker betalen? Ik geloof dat het maar dertienhonderd zesenvieftig gulden is deze keer."

Omdat al het geld na betaling van de rekeningen op was, konden we weer opnieuw beginnen met poffen. En de bakker vond het best. Die had dankzij ons een gigantische omzet.

Maar goed.

We waren dus best wel bijzondere mensen.

ROODFLUWHEEL

Allergracie

Ook nu, als ik mijn moeder zie, zwelt mijn hart van trots. Want potverdorie, ze IS toch ook wel een ontzaglijk apart mens, zeg nou zelf.

Zoals ze op die kleine elegante voetjes van haar drentelt, met dat kleine, donkere koppie trots achterover, de borst vooruit en die schitterende ogen vol ondeugd, vrolijkheid en onstuimigheid.

Zoals zij in staat is om van iedere situatie onmiddellijk een grap te maken!

Zoals ze nog vlot en energiek midden in het leven staat!

Zoals ze nog altijd iedereen in volle ernst om haar vingers windt.

Hoe sluw ze ieder van ons met een speciaal, op ons karakter aangepast manipulatieschema voor zich en tegen tde ander weet te winnen.

De slimme met sluwheid.

De mooie met kritiek op alle anderen.

De leuke met ernstige bezorgdheid.

De religieuze met vrome woorden.

De ernstige met gewogen woorden.

Toch ben ik stapelgek op haar.

Er zijn perioden geweest dat haar afviel en niet meer kon verdragen.

Maar één gesprek later lach ik daar al weer om. Hoe KON ik zo afschuwelijk negatief zijn over mijn eigen moeder? Alsof er niet al genoeg mensen zijn die haar tot in het graf schijnen te willen achtervolgen met leugens, kritiek en aanvallen.

Er is haar in het verleden verdorie toch wel genoeg kwaad aangedaan? Tjonge, denk bijvoorbeeld alleen maar eens aan mijn echte vader. Nee, wij hebben nooit meer contact met die man willen hebben. Zelfs al was hij onze vader, we wilden echt niks meer van hem weten.

Of wat te denken van tante Tee? Tjonge, wat DIE haar allemaal wel niet aangedaan heeft! En natuurlijk - weer - gewoon uit pure jaloezie hè.

En zo kan ik nog wel een eeuwigheid doorgaan. Er zijn er tientallen geweest, die het er gewoon op aangelegd hebben mijn moeder kapot te maken, gewoon en alleen maar vanwege die verdraaide jaloezie.

Zelfs haar eigen familie, haar broers en zussen... collegae van vroeger, in de verzorgtehuizen. Zelfs haar schoonmoeder en schoonzuster... De voorgangers en gemeenteleden van alle kerken waar we heen gingen...

Nee, ze hebben mijn moeder genoeg kwaad gedaan.

Ik geloof al die jaloerse mensen gewoon niet.

Soms vind ik het wel eens een beetje moeilijk worden hoor, om al die mensen NIET-, maar mijn moeder WEL te geloven. Dan ben ik bijna in staat om tegen haar, voor hen te kiezen.

Maar dat is nou precies wat de duivel wil.

Want het is allemaal gewoon één groot complot tegen mijn arme, lieve moeder.

Over vroeger praten we eigenlijk nooit. Wij kijken altijd vooruit. Dat is het motto van mijn moeder.

Want: zij heeft immers OOK heel veel ellende meegemaakt en is staande gebleven.

En van altijd en eeuwig maar over dingen die geweest zijn doorzeuren, word je alleen maar neurotisch.

Mijn moeder vertelt wel veel van vroeger, maar als ze uitgepraat is, weet ik nog niet goed wat er nou eigenlijk gebeurd is. Ik snap het nooit helemaal. Maar dat laat ik niet merken, want ik wil niet dat ze denkt dat ik dom ben.

(Ik sta bekend als de intelligente.

Ook al heb ik daar helemaal geen bewijs van. Ik heb geen bewijs van opleiding, kennis en dat soort dingen.)

ROODFLUWHEEL

Allergracie

Maar die hadden wij ook nooit nodig. Ons WEZEN was immers voldoende.)
(Mijn moeder heeft ook helemaal geen bewijzen in die zin, maar toch staat ze bekend als 'een zeer ontwikkelde vrouw'.)

Ach, het is best wel moeilijk, soms.

Maar oh wat hou ik ondanks dat tóch veel van mijn moeder. Want ik ken ook al haar mooie en fijne en lieve en leuke en sterke en wijze kanten.

Jij niet.

